

РЕЗЕРВИ ПІДВИЩЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Єфіменко А.Ю.

Науковий керівник: Шершенюк О.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет

В умовах ринкової економіки функціонування і розвиток промислових підприємств багато в чому обумовлені ефективною роботою їх інноваційного механізму, а також ефективністю реалізованих ними нововведень. Аналіз господарської практики свідчить про те, що значення інноваційної діяльності для промислових підприємств в сучасних умовах постійно зростає. Тим часом статистичні дані останніх років підтверджують той факт, що промислові підприємства все ще переживають кризу в інноваційній сфері, і якщо не вживати активних заходів з її подолання як з боку держави, так і з боку керівництва промислових підприємств, то несприятливі наслідки в найближчому майбутньому будуть ще більш значними (рис. 1) [1].

Питома вага
підприємств, що
займалися
інноваціями, %

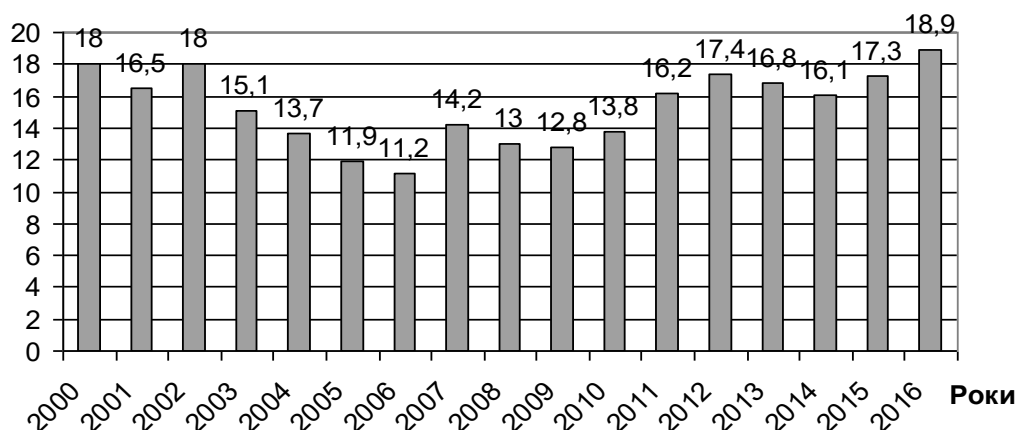

Рисунок 1 – Інноваційна активність підприємств, %

У ситуації, що склалася, підвищення інтенсивності інноваційної діяльності – найважливіша умова забезпечення динамічного розвитку та сталого становища промислового підприємства на ринках продукції, що випускається, підвищення конкурентоспроможності. Саме тому особливого значення набувають науково обґрунтовані методи виявлення резервів, які сприятимуть створенню високоефективного механізму, що забезпечує безперервне генерування і якнайшвидше використання науково-технічних досягнень в діяльності промислового підприємства.

Для вирішення поставленого завдання, перш за все, необхідно зупинитися на розгляді сутності резервів підвищення ефективності інноваційної діяльності.

Під резервами підвищення ефективності інноваційної діяльності слід розуміти існуючі можливості її проведення більш раціональними методами, а джерелом утворення таких резервів є мінливе співвідношення між обсягом витрат і часом, як в ході здійснення різних нововведень, так і на стадіях інноваційного процесу [2].

Підвищення ефективності інноваційної діяльності багато в чому залежить від цілеспрямованої і планомірної роботи з пошуку і реалізації резервів інноваційної діяльності, наявних на промисловому підприємстві. У зв'язку з цим буде доцільно вести пошук резервів на кожній стадії інноваційного процесу з подальшою інтеграцією результатів.

Стадії «дослідження» і «освоєння» об'єднують в собі елементи інноваційному процесу (фундаментальні дослідження, прикладні дослідження, проектно-конструкторські розробки та експериментальне виробництво). На даній стадії резерви підвищення ефективності інновацій пов'язані з проведенням прогностичних оцінок економічної ефективності передбачуваних змін і подальшим порівнянням з фактичною ефективністю.

Стадія «впровадження», в свою чергу, об'єднує в собі резерви підвищення ефективності інноваційної діяльності, пов'язані з їх освоєнням промисловим підприємством, а саме більш раціональним використанням матеріально-технічних ресурсів.

Резервами підвищення ефективності інновацій на стадії «споживання» є зниження витрат і часу на збут, а також ефективна цінова політика підприємства.

Аналіз результатів діяльності підприємств свідчить про зниження рівня техніко-технологічного оновлення виробництва, а також про низький рівень реалізації нововведень.

Однією з головних причин такого положення слід вважати відсутність ефективної системи стимулювання впровадження нововведень на підприємствах. Крім того, серйозно впливає на цей процес відсутність необхідних обсягів фінансування.

Розглянута класифікація дозволяє вести пошук і реалізацію резервів підвищення ефективності інноваційної діяльності на всіх стадіях інноваційного процесу на конкретному промисловому підприємстві, що призведе до суттєвого підвищення ефективності кожної окремої стадії інноваційного циклу за рахунок зниження витрат ресурсів.

Література:

1. Інноваційна активність. Джерела фінансування інноваційної діяльності. Впровадження інновацій на промислових підприємствах. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kh.ukrstat.gov.ua>.

2. Сорокин А.В. Резервы повышения эффективности инновационной деятельности промышленных предприятий: автореф. дис. на соискание степени к-та. экон. наук: 08.00.05 «Экономика и управление народным хозяйством» / Сорокин А.В. – М., 2006. – 20 с.

БАР'ЄРИ, ЩО СТРИМУЮТЬ РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВ

Єфімов О.В.

*Науковий керівник: М'ячин В.Г., к.т.н., доцент
ДВНЗ Український державний хіміко-технологічний університет*

Відомо, що інновації є необхідною умовою економічного розвитку. Тому питання, присвячені інноваційному потенціалу підприємств та усуненню бар'єрів інноваційного розвитку підприємств, є актуальним.

Дослідження багатьох вчених показали, що основними бар'єрами у інноваційному розвитку підприємств, є [1]:

- висока вартість інновацій;
- інституціональні обмеження;
- обмеженість людських ресурсів;
- невисока корпоративна культура;
- недосконала політика уряду;
- недостатня кількість інформації.

Огляд сучасних робіт виявили наступні характеристики означених бар'єрів. Фінансові обмеження підприємств полягають у:

- високій вартості інновацій;
- обмеженості у доступі до фінансових ресурсів;
- високих економічних ризиках.

Нестача кваліфікованого персоналу характеризується:

- витратами на утримання та пошук кваліфікованих робітників;
- опір менеджменту організації до змін;
- опір робітників до змін;
- витратами на підготовку та перепідготовку персоналу.

Організаційні бар'єри полягають у:

- обмеженості внутрішніх ресурсів щодо інноваційного менеджменту;
- опір робітників до змін;
- недосконалість стилю менеджменту;
- висока бюрократизація в управлінні організацією;
- низька корпоративна культура.

Недосконалість інноваційної інфраструктури полягає у:

- обмеженій кількості технологічних парків та інкубаторів;
- недосконалості обміну інформацією;
- співробітництві із зовнішніми партнерами;
- недосконалості технологій;